

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőendő a béke emberé”

XXV. (LXXV.) 48. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ HETILAPJA

1981. NOVEMBER 29.

Állandó készenlétben

„Vigyázzatok azért, mert sem a napot,
sem az órát nem tudjátok, amelyen
az embernek Fia eljő” (Mt 25:13).

Az egyházi esztendőben, a karácsony ünnepe előtti négy hetet adventi időszaknak nevezzük. Advent Krisztus részéről megérkezést, a gyülekezet részéről pedig várakozást jelent. Egyetlen ünnepet sem előz meg olyan előkészület, mint az Úr Jézus születésének napját. Annyi ajándékozás sem történik más ünnepi alkalmakon, mint karácsonykor. Isten újszövetségi népének azonban nem szabad megfélekednie arról, hogy a jól értelmezett adventi várakozás lényege a dicsőségesen visszatérő Jézus Krisztus fogadására való felkészülés, nem pedig az ünnepvárás. Így Krisztus gyülekezetének várakozása nem valaminek, hanem Valakinek a jövetelére és megérkezésére irányul.

Ki az, akire az Eklézia várakozása irányul?

Nem más, mint Jézus Krisztus, az Isten Egyszülött Fia, akit Ő bocsátott erre a földre. Hálás szívvel gondolhatunk a Szentlélektől való fogantatás titkára és az értük hozott nagy áldozatra, hogy megüresítve önmagát, letéve isteni hatalmát, emberré lett érettünk.

Óréa irányul tekintetünk, aki nemcsak az emberi testet vette fel születése által, hanem emberi testében Isten Bárányaként magára vette bűneinket is. Vére által váltságot szerzett a benne hívők számára. Adventi várakozásunkban arra a győzedelmes Hősré irányul tekintetünk, aki feltámadásával megtörtte a halál uralmát. Feltámadása az a csodálatos napkelte, amelynek fénye bevilágít a halál árnyékában lakóra. Elvégezve a megváltás nagy művét, győzelmesen tért vissza az Atya jobbára. Igéretére épülő hitünk szerint valljuk, hogy onnan létszen eljövendő ítélettelre élők és holtak felett. Ebben

az eljövételében valósul meg az az ígértványainak: „És ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, ísmét eljövök és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek” (Jn 14:3).

Mikor váltja be Urunk visszajövetelére tett ígétét?

Az Úr Jézus tanításaiban sokszor szólt figyelmeztetőleg eljövételéről. Szólt képekben azokról a jelekről is, amelyek megelőzik eljövételét. „És jelek lesznek akkor a napban, a holdban és a csillagokban, a földön pedig a tenger zúgása miatt kétségbe esnek a népek tanácsalanságukban!... És akkor meglátják az Ember fiát eljönni a felhőben nagy hatalommal... Vigyázzatok magatokra, hogy szívetek meg ne nehezdedjen... nehogy hirtelen leljen meg titeket az a nap!... Legyetek tehát szüntelen éberek” (Lk 21:25–35).

Erről a napról az apostolok úgy szólnak, mint az Úr napjáról. Az Úr napja eljövételének időpontját azonban az Atya a maga hatalmában tartja. Éppen ezért hiábavaló az isteni titkok feszegetése. Ez a tény is az állandó készenlétre serkenti Isten népét.

Mi az adventi készenlét lényege?

Erre a kérdésre a tíz szűzről szóló példabeszédben kapunk komoly tanítást és figyelmeztetést. Az akkori szokások szerint a vőlegény napszálla után indult el kíséretével a menyasszonyért. Amikor Urunk olyan esetet említ, mely szerint készt a vőlegény, figyelmeztetni kívánja övét, mert a Vőlegény csak emberi elgondolás szerint készt (2Pt 3:9). Ez a látszólagos késése viszont nagy és döntő próbatételt jelenthet a reá várakozó násznépre. A példabeszéd

rete, amelyet búcsúbeszédében tett tászerint a tíz szűz azonos volt abban, hogy mindnyájan hivatalosak voltak. Sőt megtisztelő feladatuk volt mindnyájuknak. Abban is azonosak voltak, hogy mindnyájan elfáradtak a várakozásban és mindnyájan elaludtak. A kiáltásra: „Imhol jön a vőlegény!” — mindnyájan felébredtek. Elővették lámpájukat. De ekkor nagy meglepetés érte az öt leányt, akiknek nem volt tartalék olajuk. A vőlegény várására nem voltak eléggé felkészülve. A kapkodás és futkosás már nem segített rajtuk. Sötét lámpáikkal nem mehettek be a menyegzős házba. Balgáknak, bölcstelekeknek bizonyultak, mert felületesek voltak. Legyen komoly figyelmeztetés mindnyájunk számára a példázat tanítása. Tudatában kell lennünk annak, hogy Urunk dicsőséges eljövételével a kegyelem ideje is végehez ér. Ezért kell kihasználnunk a jelen minden lehetőségét. A külsőségek könnyen megteveszthetik az embert. Személyes és kitartó hitre, állhatatos hűségre van szükség ahhoz, hogy az Isten kegyelmében részesült ember elérje célját, a lélek üdvösségét. Krisztus egyháza a boldog reménység beteljesülésének váradalmában éli hitéletét és végzi szolgálatát ebben a világban. Az adventi várakozásunk nem téltenség, hanem hitből fakadó tevékeny szolgálat. Erre az a tudat késztet minket, hogy az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek szól. Erről a kegyelemről bizonyosságot kell tennünk hitünk megvallásával és megélésével. Hitünk megélése által válik láthatóvá, hogy az Ige szerint erőt tudunk-e venni, önmagunk és bűnös kívánságok felett. Képesek vagyunk-e józanul, igazságosan és szentül élni (Tit 2:11–13).

Legyenek a családi adventi áhitataink és gyülekezeti istentiszteleteink a hitben való megerősödés alkalmai! Tegyük önvizsgálat tárgyává, hogy elvégezzük-e Urunktól kapott küldetésünket! Oda tudunk-e fordulni Isten tovább áradó szeretetével e világ felé, amelyet Ő úgy szeretett, hogy egyszülött Fiát adta érte?

Laczkovszki János

A világ, amelyben élünk

Földünk az a hely, amelyet Isten az ember számára teremtetett, hogy ott szabad teremtményként éljen. Ma már a föld minden részéből kapunk híreket és képeket, amelyek borzalmas éhínségről, menekültábrorokról, háborúkról, zűrzavarról, emberkínzásokról szólnak. A világ valóban „kicsivé” vált, de óriási területre lett a szenvedésnek, nyugtalanságnak és harcoknak.

Attól tartok, hogy kevés figyelmet szentelünk az egész világot érintő súlyos problémáknak. Talán azért, mert biztonságban érezzük magunkat hazánkban, gyülekezetünkben. A keresztyéneknek növekedniük kell a megértésben, felelősség tudatban a veszendőbe induló, kudarcot valló világban. Gyermekeink és unokáink fennmaradása forog kockán. Talán nem is a túlélésre kell tennünk a legnagyobb hangsúlyt, hanem arra, hogy szomszédként törődjünk egymással, szeressük egymást, — amíg van élet a földön!

Mai világunk környezet-válságban van. A teremtés ökológiája elvesztette egyensúlyát, az emberiség óriási veszteségekkel néz szembe. A levegő szennyezett, a folyók mérgezetek, az egész föld fertőzött. A magasabb életszínvonal érdekében létrehozott és kifejlesztett ipar és termelés a legnagyobb szennyezők. Janez Stanvik az ökológiáról tartott előadásában ezt mondta: „Mi megszakítjuk a természet körforgását, és ezt nevezzük »gazdasági fejlődésnek«...”

Nekünk, keresztyéneknek a Biblia tanítását kell szem előtt tartanunk: „Az Úr a Föld és ami betölti, a földkerekség és a rajta lakók.” A teremtetett világ

Isten ajándéka az emberiség számára, hogy gondolja és megővje.

A világ évi katonai kiadása kb. 450 milliárd dollár. Ennek egy ezreléke lehetővé tenné az Egészségügyi Világszervezet számára a malária megszüntetését a földkerekségen. Egyedül Afrikában éventenként egymillió gyermek hal meg maláriában. Urunk ezt mondja: „Boldogok, akik békét teremtenek”. Most itt az ideje, hogy a világ keresztyénei összefogjanak és Isten iránti hűséggel munkálkodjanak a békéért, az igazságért és az egész világra kiterjedő leszerelésért.

Vessünk egy pillantást a népességszaporulatra és annak következményeire! Percenként 145 ember születik. Ma kb. négy és fél milliárd ember él. Ez a szám a 2000. évig valószínűleg hat és fél milliárdra nő. Az emberiség 3/5 része még nem hallott Jézus Krisztusról. A világ népeinek 80%-a a fejlődő országokban él, ahol az élelmiszer előállítás nem tud lépést tartani a népességszaporulattal. Emberek milliói szenvednek ott szegénységben, betegségben, éhínséggel küszködve. Minden percben éhen hal egy gyermek. Ezzel szemben a gazdag nemzetek olyan anyagi jólétet élveznek, amilyen az emberiség történelmében eddig nem fordult elő. Kalkuttában 600 000 embernek nincs lakása, az utcán élnek. Koldulás az egyetlen lehetőségük élelemszerzésre, és a halál naponként szedi áldozatait. Bangladesben minden negyedik gyermek meghal öt éves kora előtt, és évente 30 000 nő hal meg gyermekszülésben.

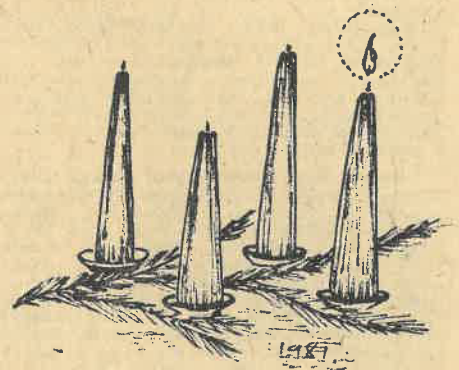
Egy másik óriási probléma az analfabetizmus. Ma a világon kb. 800 millió

15 évesnél fiatalabb ember él, aki nem tud írni, olvasni. Ez a szám évről évre nő.

A világ, amelyben élünk, valóban sötét, ijesztő képet nyújt. Nem csoda, hogy sok fiatal ember ezt kérdezi: Van-e jövőnk? Van-e az életnek értelme? De vannak olyan fiatalok is, keresztények és nem keresztények, akik új életmóddal harcolnak, hangsúlyozva Földünk megővását, csatlakoznak a békéért és az igazságért folyó küzdelemhez. Az Evangélium szerint van remény, mert Isten Jézus Krisztusban megváltotta az emberiséget és bizonyosságot tett örök szeretetéről a világ iránt, amelyet alkotott. Jeruzsálemből, a tanítványok kicsiny csoportjából indult ki az örömszó az egész világra. Az Evangélium arra tanít, hogy amin van, azt osszuk meg másokkal.

Mi ezt kérdezzük: Mit tehetünk világunk végzetes helyzetének megváltoztatására? A tehetetlenség bénító érzése lesz úrrá rajtunk. Dag Hammarskjöld, egykori ENSZ főtitkár mondotta: „Mindnyájunkat furdal a lelkiismeret, hogy nem teszünk eleget a világért. De az élet arra tanított engem, hogy tehetünk valamit egyetlen embernek is, és hogy az az ember, akinek segítségünkre van szükség, közel van.” Kezdjük el környezetünkben és lássuk meg a világot szűkebb értelemben! Számunkra a világ: az otthon, a munkahely, a gyülekezet, az utca, ahol járunk, a vidék, ahol lakunk. De ugyanakkor ne felejtjük el, hogy az egyháznak falain kívülre, a nagyvilágba kell mennie, — amely Isten szemében romlott és erőszakkal teljes, — hogy elvigye az üdv üzenetét.

(Folytatás a 203. oldalon)

Megbékélés

Máté 5:24

A békesség Isten nagy ajándéka népe számára. És ezt az Istentől kapott ajándékot nagyon sokszor felborítjuk civódásainkkal. Hányszor engedünk az ördög szavának, aki azon igyekszik, hogy békétlenséget támasszon közöttünk. Hányszor megkeményítette szívünket és nem engedte, hogy a békülékenység szelleme hasson át bennünket. Nem engedte, hogy legyen bennünk hajlandóság arra, hogy mi induljunk el előbb atyánkfíához, hogy megbékéljünk vele. Hanem tovább szítjuk a tüzet, tovább mutatjuk a sértődöttet. Azt várjuk, hogy a másik fél induljon el felénk, hogy azután nagy kegyesen, szívből vagy színből megbocsássunk egymásnak. Inkább hordozzuk szívünkben a haragot tovább, abban a hamis illúzióban ringatva magunkat, hogy nekünk van igazunk. Sajnos, volt olyan eset, amikor a megbántott fél krisztusi alázattal béke-jobbót nyújtott a sértőnek, de az hidegen és mereven elutasította a feléje nyújtott békejobbót. Ez a magatartás, ez az eljárás nem méltó Krisztus követőjéhez! Nem méltó, mert Isten volt az, aki nekünk nyújtott először békejobbót, az ellene lázadóknak.

Az Úrtól tanult imádságban azt kérjük Istentől: „Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek”? Átgondoljuk-e mindenkor, amikor imádkozunk, ennek az imádságnak minden szavát? Nyugodtan, lelkiismeret furdalás nélkül, hogy mindenkinek megbocsátottunk?! Vigyázzunk! Mert imádság helyett hazugságot mondunk el Isten színe előtt! A hazugoknak pedig nem lesz helyük Isten országában. De Jézus tovább megy: „Ha pedig meg nem bocsátjátok az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket” (Mt 6:15). Ítélet ez felettünk már itte földön. Ítélet, mert ha nem bocsátunk meg lelki testvéreinknek, Isten sem bocsátja meg a mi bűneinket. Ha ez így van, akkor kiesünk Isten kegyelmi köréből. Pál apostol Jézus Krisztusra mutatva írta az efézusbelieknek: „Akiben van a mi váltságunk az ő vére által, a bűnöknek bocsánata.” (Ef 1:7). Tehát megbocsátás nélkül nem lehet semmi reménységünk az üdvösség elnyeréséhez. És mégis vannak, akik játszanak ezzel a tűzzel. Önmagukat ámtva, balgán elhiszik, hogy ilyen lelkiülettel is el lehet jutni Isten országába. Ne legyünk önámítók, ne reménykedjünk olyan dologban, amely szöges ellentétben áll Jézus Krisztus tanításával. Mint bibliaolvasók nagyon jól ismerjük Jézus tanítását, de makacsságunk, keményszívűségünk nem enged az isteni igazságoknak. Tévesen hisszük, hogy Isten a magunk vélt igazsága szerint fog megítélni. Amiképpen Isten kész a bűnbánónak megbocsátani, azonképpen nekünk is késznek kell lennünk egymás iránt megbocsátásra. Csak így tudjuk szívből és igazán elmondani imádságunkat: „Bocsásd meg az én vétkeimet is” (2Sám 15:25).

Somogyi János

Könyvkiadásunk közelmúltja, jelene és jövője

A KÖZELMÚLT

Igen hasznos, ha egyszer-egyszer átgondoljuk kissé egyházi tevékenységünk valamely területét. Az sem káros, ha ez az átgondolás amolyan mérlegkészítéssé bővül, föltéve, ha nem önmagunknak óhajtunk dicsőséget szerezni, ami egyébként is kevés sikerrel kecsegtető vállalkozás manapság. Így hát azzal kezdem a mérlegkészítést, hogy egyedül Istené legyen a dicsőség azért a szép eredményért, amit a Szabadegyházak Tanácsa — és ezen belül a Baptista Egyház — elért a könyvkiadás terén az utóbbi 5–6 évben.

Az említett időszakban igen sok könyvünk jelent meg. Mondhatná valaki, amúgy odavetve: — korábban is! — de ezzel csak arról tenne tanúságot, hogy korántsem ismeri eléggé a dolgokat. A helyzet ugyanis az, hogy 1945-től 1975-ig, azaz 30 év alatt nem jelent meg összesen annyi könyv, mint 1975 óta. (E számvetésnél figyelembe veszem a jelenleg még nyomdában levő kéziratokat is.) Eltekintek attól, hogy a SZET egyes tagedegyházainak kiadói tevékenységét elemezzem, csupán a SZET és a Baptista Egyház kiadói tevékenységét vizsgálom. Az eredmény: 45 kiadvány! — Ne ijedjen meg az Olvasó, nem ismertetem mind a 45-öt, csak egy kicsit tallózgatok közöttük.

Mielőtt azonban ezt tenném, szeretném nagyon egyszerűen, de közérthetően megfogalmazni a köszönet szavát mindazoknak, akiket illet. Dicsőség Istennek! — mondtam korábban, — de köszönet egyházi előjáróinknak, akik sokszor anyagi kockázatot vállalva adták hozzájárulásukat a tervek megvalósításához. Köszönet felettes hatóságunknak, az Egyháziügyi Hivatalnak, különösen a sajtóosztály munkatársainak, akik igen nagy igyekezettel és jó szándékkal segítettek olykor még az olcsóbb nyomda megkeresésében is! Köszönet a szerzőknek — íróknak, költőknek és zeneszerzőknek — szerkesztőknek és mindenkinnek, aki akár tettével, akár imájával benne van ebben a 45 kötetben. Mert tudom, hogy sokan benne vagyunk, és csak kevesen élnek ilyen megjegyzésekkel: „Miért ezt?” „Miért így?” „Miért ennyire?” stb. A kérdéseknek természetesen van helyük, és lehet is rájuk válaszolni, de az már igen fonák dolog lenne, ha a korábbi évtizedekben könyveket hiányoló testvér most, amikor könyv, nem olvas, hanem kritizál, vagy csak azért olvas, hogy hibát keresgélve kritizálhasson. — Persze hiba is van, olykor nem is kevés, ezt mindig a szerzők és a szerkesztők fedezik fel először. De hadd mondjak el erre egy ellenkező példát! A „Hitünk igazságai” c. füzet első átolvasásakor 38 géphibát találtam. A tanfolyam hallgatóinak azt mondtam, hogy aki ezeken kívül újabb hibákat talál, a vizsgákon 10 felfedezett hiba jutalmaként egy jeggyel jobb osztályzatot kap. Nos, az egyik diakónus testvér (megérdemli, hogy a nevét is leírjam: Komáromi Károly, a miskolci tagozat volt hallgatója) 80–100 újabb hibát fedezett föl, persze, a legtöbb

ékezetthiba volt, mégis — mivel 8-as vagy 10-es osztályzat nincsen, nehéz helyzetbe kerültem. (Mindenesetre biztos, hogy alaposan átolvasa a jegyzetet!)

Szóval: könyv van! Lehetne még gazdagabb is a választék, erre törekszünk is, de ne legyünk örök elégedetlenkedők! És ne legyünk olyan könyvgyűjtők sem, akik csak megvesszük a könyveket, de nem olvassuk! A könyvnek küldetése van. Missziója. — Vajon milyen mértékben tölti be egy-egy könyv nálunk a „misszionárius” szerepét? A számvetéshez ezt is érdemes figyelembe vennünk!

Néhány könyvborítót mutatunk be itt az utóbbi évek könyvterméséből, karácsonyi kedvesajánlóknak az ajándékozáshoz. (Folytatjuk.)

Dr. Almási Mihály sajtótitkár

Félévszázados gyülekezeti jubileum

1981. október 17–18-án emlékezett meg a Rákospalotai Baptista Gyülekezet megalakulásának 50. évfordulójáról. Egy nagyon szép emléklap készült erre az alkalomra, amelyet az ünnepre érkezők ajándékolhattak. Az első oldalon az imaház fényképe volt látható, majd pedig az ünnepi istentiszteletek sorrendjét és a gyülekezet történetének rövid összefoglalását olvashattuk. Ezt egyébként egy fényképalbum is részletesebben is bemutatta.

A másik meglepetés az volt, hogy a gyülekezet már három éve készült a jubileumra, és nagy áldozatok vállalása árán, rengeteg önkéntes munkával, az imaházat fölújították kívül és belül. Így szinte egy teljesen új imaház fogadta a nagy számban érkező vendégeket. Ezen az estén kicsinek is bizonyult a 300 ülőhelyes imaház.

Nagy megtiszteltetést jelentett számunkra, hogy a vendégek sorában köszönthettük SZAKÁCS JÓZSEFET, a Szabadegyházak Tanácsa elnökét, PÜZFA IMRE, Budapest Fővárosi Tanács egyháziügyi titkárát; CHRISTE REZSÓT, a XV. kerületi Tanács V. B. elnökhelyettesét; SZABADOS ISTVÁNT, a XV. kerületi Hazafias Népfront titkárát és a gyülekezet volt lelkipásztora közlő GERZSENYI SÁNDOR, pécsi lelkipásztor testvérét. A XV. kerületben szolgálatot végző lelkészek közül: SIMONFI SÁNDOR, református; BOLLA ÁRPÁD, evangélikus; DR. VIGH JÁNOS és DR. VIGH ATTILA Isten Egyháza és DOBNER GYÖZÖ baptista lelkipásztorokat. Vendégeink között volt még több budapesti lelkipásztor és a környékünkön levő gyülekezetek küldöttel.

A szombat esti ünnepi igehirdetés szolgálatát Laczkovszki János, egyházelnök tartotta 5Móz 8:1–2 alapján. Igehirdetésében nemcsak a múltra irányította a gyülekezet figyelmét, hogy az öt évtizedért legyünk hálásak, hanem arra is, hogy egy gyülekezet jövőjét nem lehet években vagy évtizedekben meghatározni. Egy gyülekezetnek addig van jövője, amíg szolgálja tudja az embereket, akár azokat, akik üdvösségre vágnak és keresik Istent, akár pedig

azokat, akik a mindennapi életben szeretetre, békességre, segítő kezekre várnak.

Az igehirdetés után négy testvér a gyülekezet tagjai közül fölolvasta az ötven év rövid történetét, amelyet nagy figyelemmel hallgattak vendégeink, de a gyülekezet fiatalabb tagjai is. Végül üdvözlések hangzottak el a következő vendégek részéről: Szakács József, SZET-elnök; Szabados István, a Hazafias Népfront titkára; Gerzsényi Sándor,

egyházkerületi elnök, Simonfi Sándor, református; Bolla Árpád evangélikus; dr. Vigh János, Isten Egyháza; Frittmann László, újpéti presbiter és Dobner Győző, pestújhegyi lelkipásztor.

Vasárnap folytattuk háláadó ünnepségünket. Delelőtt két igehirdetés volt. Először Vadász János, a Los Angelesben levő Magyar Baptista Gyülekezet lelkipásztora szolgált. Ő gyülekezetünk szülőtte, itt nőtt föl, fogadta el Jézus Krisztust, és jelenleg az egyedüli, aki tagjaink közül a lelkipásztori szolgálatba állt. Utána Gerzsényi Sándor, pécsi lelkipásztor szolgált Isten igéjével. A delelőtti folyamán emlékeztünk meg volt lelkipásztorainkról is, akik az elmúlt évtizedekben közöttünk szolgáltak. Ezek sora a következő: 1. Lant Emil, alapító lelkipásztorunk 1931-ben, — 2. Szabó László, 1931–1952. — 3. Vida Sándor, 1944–45. — 4. Újszászi Illés, 1953–1960. — 5. Gerő Sándor, 1960–1967. — 6. Gerzsényi Sándor, 1967–1977. és 7. Viczián János, 1977-től.

Deután is két igehirdetés hangzott el. Az egyik dr. Páth Géza, teológiai tanár testvér részéről, aki hosszabb ideig volt gyülekezetünk tagja, ezenkívül az énekarunknak is vezetője, valamint ügyvezető lelkipásztorunk. (Énekarunk is most ünnepelte 50 éves jubileumát, mert a gyülekezettel együtt alakult. Lant Emil testvér volt az énekkarnak is az alapítója és egyben az első karvezetője is.)

Nagyon kedves színfolt volt, amikor a volt lelkipásztornék is elmondták visszaemlékezésüket, majd pedig a legidősebb tagjaink idézték föl a múltat. Az alapítók közül gyülekezetünk már csak egyetlen testvérét köszönthettük: Széll Istvánnét. Nagy tisztelettel és szeretettel zártuk szívünkbe múltat idéző testvéreinket, és az az óhajunk, hogy elődeink áldozatos munkáját vigyük tovább hasonló lelkesedéssel.

Az ünnepség-sorozatot Viczián János testvér igehirdetése zárta, amely előremutató volt, és a ránk váró feladatok további hűségese betöltésére buzdított.

A gyülekezet múltjából még két érdekességet említünk meg, amiben ismeretünk szerint elsőként voltunk az ország baptista gyülekezetei között. 1931 októberétől használjuk a kis poharas úrvacsorai készletet. Ez a döntés úttörő jellegű volt. Mind a mai napig az akkor használatba vett készlettel úrvacsorázik gyülekezetünk. 1932 januárjában a gyülekezet egy nőtestvérét is beválasztott a gyülekezet vezetőségébe: Pál Gyulánét. Még ma is csak itt-ott elvéve találunk női gyülekezeti előjárót, de akkor ez még különösen ritkaságszámba ment. A női egyenjogúságnak úttörői voltunk, bár igaz, azóta sem követtük a saját, szép példánkat.

A jövőre nézve pedig az a kívánságunk: Istenünk tarisza meg bennünk a háláadásnak ezt az érzületét, és szívünket irányítsa Hozzá mind közelebb!

Nyitott szemmel

Rejtőzködő keresztények

Japánban nem sok keresztény él: számukat körülbelül 400 000-re becsülik a hivatalos statisztikák. Áttérés is ritkán fordul elő, és a missziós tevékenység sem tűnik ki különös erőteljességével. Így a pápa látogatása nem is annyira a keresztények számának emelését szolgálta, inkább a már meglévő mikroszkopikus kis keresztény közösségekben akarták tartani a lelket a vatikáni szakértők, akik a pápa útvonalát meghatározták. De II. János Pál látogatása alkalmával fény derült egy másik tényre is: az országban léteznek úgynevezett „rejtőzködő katolikusok” is. A rejtőzködés egykor létszükséglet volt, hiszen a régi Japánban üldöztek mindenkit, aki bármilyen formában is nyugati életstílust vagy elveket követett. Ezért a korabeli katolikusok hitüket buddhista és animista szertartások keverékével leplezték. De amikor a keresztény vallásokat legalizálták, és többé nem kellett volna rejtőzködniük, a szekta vezetői nem léptek be a katolikus egyházba, és megőrizték a régi szertartásokat és viselkedési formákat. A „rejtőzködők” főleg a Kjususzigeten fekvő kicsiny Ikicuki szigetcsonkán élnek, számuk 4000-re tehető, és mint egykor őseik, ők is apró csoportokra oszlanak, és összeesküvők módjára találkoznak, hogy megtévesszék a hatóságokat. A keresztény ünnepeket ugyanezen okból más napokon ünnepelik, mint azt a kalendárium előírja. Imáikat és összejöveteleiket társasági találkozóknak álcázzák, ahol bőségesen esznek és isznak... A pápát nem ismerik el egyházfőként, olyan katolikizmust használnak, amelyben a japán nyelvet sűrűn átszővik a latin és portugál (az egykori közvetítő nyelv) szavai; de ők ezeket a szavakat már évszázadok óta nem értik, eltorzított formákat ismételtetik csupán. A problémát ismerő megfigyelők szerint a rejtőzködő katolikusok szektája kihalóban van és hamarosan eltűnik Japánból. (Gente — Magyarország, 1981. szeptember 27.)

Elgondolkodtató a tudósítás utolsó mondata: hogy a rejtőzködők hamarosan eltűnnek Japánból. Azért kell rajta elgondolkodnunk, mert ez a jelenség nemcsak katolikusokra és nemcsak Japánra vonatkozik, hanem nyitott szemmel és nagyon őszintén körülnézve megtaláljuk másutt is. Esetleg éppen a házuk táján. Talán voltak idők, amikor bölcsőbbnek(?) tűnt a rejtőzködés. Azzal vigasztalták magukat a rejtőzködők, hogy az öskeresztények is a katakombákba húzódtak vissza... Ez igaz, de a teljes igazság az, hogy csak kénytelenségből, ezért amint megszűnt a veszély, kijöttek a katakombákból! Mert belátták, hogy a rejtőzködés nem szolgálja a fejlődést, hogy a haladásnak, erősödésnek feltétele az edző, erősítő légkör, még akkor is, ha olykor szembefúj.

Az is eszünkbe juthat azonban a rejtőzködés kapcsán, hogy ha valaki éppen szóban nem is vallja meg hovatartozását, tetteiben nem tagadhatja meg Mesterét. „Arról ismeri meg a világ, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok”, — mondta a mi Urunk. A tettekre váltott szeretet pedig prédikál! Azt nem lehet elrejtetni! Mint ahogyan a só sem tűnik el az ételben, annak ellenére, hogy kivenni belőle nem lehet!

A világ, amelyben élünk

(Folytatás a 201. oldalról.)

Megbízatusunk magában foglalja a szabadság, az emberi jogok és méltóság, valamint az erőszakmentes együttélés hirdetését. A világot Isten szemén keresztül kell néznünk, aki minden embert fontosnak lát. Istennek gondja van az emberiségre, minden egyes emberre. Arra hívtunk el, hogy menjünk és mondjuk az embereknek, hogy jöjjenek és lássák a megváltottak életét, akiknek reménységük van új ég és új föld ígéretének birtokában. A világ, amelyben élünk, így lesz új teremtmény (Zsolt 96: 10–13).

Kerstin Rudén

a Baptista Világszövetség női szakosztályának elnöke

Fordította: Welker Anna Debora

Egyházi delegáció fogadása a Szabadegyházak Tanácsán

OKTÓBER 12–16-IG JAPÁNBÓL a protestáns egyházak képviselőiben 13 egyházvezető járt Budapesten. Három hetes kelet-európai látogatásuknak egyik állomása volt fővárosunk.

Október 13-án, kedden delelőtt fogadást adott tiszteletükre Szakács József, elnök testvér, és ismertetést adott a Szabadegyházak Tanácsa alapításáról, munkájáról és céljairól. Nagy figyelemmel hallgatták vendégeink az ismertetést, sok kérdést is föltek, mert láto-

gatásuknak egyik célja az volt, hogy ők maguk is szeretnék országukban a protestáns egyházak szorosabb szövetségét megvalósítani. Csodálkozással hallgatták, hogy államunk mennyi területen igényt tart a vallásos emberek munkájára és béke szolgálataira, ami az ő országukban elképzelhetetlen.

A szívélyes légkörű beszélgetésen részt vett Laczkovszki János egyházelnök és Viczián János főtitkár is.